

Arrest

nr. 132 034 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 2 juli 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die loco advocaat I. FLACHET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 juli 2014 geeft de gemachtigde van de staatssecretaris de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

*“(...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schangenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
Binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 09/08/2014.*

Reden van de beslissing :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 7, alinea 1 :

- *2° de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art. 6, eerste lid van de wet)*

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Bij beslissing van 02.07.2014 van de Dienst Vreemdelingenzaken werd het verblijfsrecht van de betrokkene ingetrokken omdat het voortvloeide uit fraude. (...)

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op omdat de bestreden beslissing genomen werd in het kader van een gebonden bevoegdheid.

2.2. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggerepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

2.3. In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht. Het wettig verblijf van betrokkene is verstreken. Bij beslissing van 2 juli 2014 werd het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken omdat het voortvloeide uit fraude. Verzoekende partij betwist deze feitelijke vaststelling geenszins. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan

worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In het verzoekschrift voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zoals uit de bespreking hierna zal blijken heeft de verzoekende partij de schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk gemaakt. Het betoog van de verzoekende partij doet derhalve geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris ter zake. Het beroep is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Vóór de wijziging van artikel 7 door de wet van 19.01.2012 was de afgifte van een bevel op grond van artikel 7 Vreemdelingenwet facultatief (RVV arrest nrs. 66.328 tot 66.332 van 08.09.2011). Sinds de wetwijziging van 19.01.2012 is dit niet langer het geval wanneer het bevel o.m. gegrond wordt op artikel 7, eerste lid, 2°, zoals in onderhavig geval.

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat deze verplichting “uiteraard” niet geldt indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending zou uitmaken van de artikelen 3 en 8 EVRM (1).

De Raad van State oordeelt dat:

“artikel 8 EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een ‘correcte’ toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds”.

Wanneer de schending van artikel 8 EVRM wordt ingeroepen diende volgende redenering te worden gevolgd zoals blijkt uit de arresten van de algemene vergadering van Uw Raad van 17 februari 2011:

1) In de eerste plaats wordt onderzocht of er een privé- en gezinsleven bestaat. Dit begrip wordt door artikel 8 EVRM niet gedefinieerd, het gaat om een autonoom begrip dat los van het interne recht dient te worden geïnterpreteerd. Dit is een feitenkwestie.

In casu wordt niet betwist dat verzoeker bijna 7 jaar op het Belgisch grondgebied verblijft. Het staat onbetwistbaar vast dat verzoeker al die jaren in België een goed uitgebouwd privé-leven heeft, hij hier school heeft gelopen en beide landstalen heeft geleerd.

2) Dan dient onderzocht te worden of de bestreden beslissing een inmenging is in het privé- en gezinsleven. In dit verband wordt een onderscheid gemaakt tussen de vreemdelingen die voor de eerste keer verblijf in België vraagt en de vreemdeling die al een lang verblijf heeft en gedwongen verwijderd wordt.

In casu is de bestreden beslissing een gevolg van de beslissing van tegenpartij om een einde aan het recht op vestiging van verzoeker. Tegen de beslissing van intrekking van het recht op vestiging is tevens een beroep hangend voor Uw Raad.

De bestreden beslissing is een gevolgsbeslissing van een beslissing tot beëindiging van een voortgezet verblijf. Er is in se inmenging en bijgevolg dient artikel 8, tweede lid EVRM toegepast te worden.

Artikel 8, tweede lid EVRM bepaalt dat:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op gezinsleven is niet absoluut m.a.w. de inmenging door tegenpartij is toegestaan voor zover ze voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft zoals bepaalt in het tweede lid en noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Tegenpartij dient te bewijzen dat zij de bekommernis heeft om een juist evenwicht te bereiken tussen de rechten van de vreemdeling enerzijds en de rechten van de Belgische staat anderzijds.

De bestreden beslissing, zijnde een maatregel die een inmenging betekent in het privé- en gezinsleven van verzoekster, dient proportioneel te zijn aan een legitiem doel dat tegenpartij nastreeft. In casu blijkt uit de bestreden beslissing niet dat tegenpartij tot een dergelijke balansoefening, zijnde een belangenafweging, zou zijn overgegaan. Uit de bestreden beslissing blijkt ook niet welk doel, zijnde het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economische welzijn van het land of het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid, de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, door tegenpartij wordt nagestreefd. Verzoeker heeft zich tot op heden steeds als een voorbeeldig burger gedragen. Uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier, blijkt dat de verwijdering van verzoeker noodzakelijk is om één van de redenen voorzien door artikel 8 EVRM, tweede lid. Tegenpartij mag dus geen automatische toepassing maken van artikel 7, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet bij het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wanneer een schending van artikel 8 EVRM dreigt. De bestreden beslissing schendt artikel 7, alinea 1, 2° Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM en de materiële motiveringsplicht.”

3.2. Verzoeker betoogt in essentie een privéleven te hebben opgebouwd in België nu hij hier sinds zeven jaar verblijft, hij hier school heeft gelopen en beide landstalen kent. Hij heeft zich steeds gedragen als een voorbeeldig burger.

3.3. De Raad wijst er vooreerst op dat bij arrest nr. 132 033 van 23 oktober 2014 het beroep van verzoeker tegen de intrekkingbeslissing van 2 juli 2014 werd verworpen.

De Raad benadrukt dat in de intrekkingbeslissing wordt vastgesteld dat het recht op verblijf waarop verzoeker aanspraak maakte is komen te vervallen omdat het een frauduleuze basis had. Aangezien de nietigverklaring van het huwelijk van verzoekers moeder en een man met de Belgische nationaliteit retroactieve werking heeft moet worden vastgesteld dat verzoeker nooit enig recht op verblijf in functie van een Belgische aanverwant kon laten gelden. De door verzoeker aangevoerde schending van zijn privéleven dient dan ook in deze context te worden bekeken.

3.4. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat wanneer het privéleven dat hij in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole er dient te worden geconcludeerd dat er sprake is van een disproportionele inmenging in zijn privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). In dit verband benadrukt de Raad nogmaals dat verzoeker slechts in België kon verblijven ingevolge de fraude die door zijn moeder werd gepleegd, dat hij geen verblijfsrechtelijke aanspraken kan laten gelden nu het huwelijk van zijn moeder en een Belgische man werd vernietigd en voorts, gelet op het feit dat hij slechts zeven jaar op het Belgische grondgebied heeft verbleven waarbij hij hier naar school is gegaan en de landstalen heeft geleerd, geenszins opweegt tegen een verblijf van 13 jaar in het land van herkomst. Verzoeker toont evenmin aan dat hij nog school loopt in België of dat hij de landstaal van zijn land van herkomst niet machtig is. De elementen die verzoeker aanhaalt ter staving van zijn privéleven staan er geenszins aan in de weg een privéleven op te bouwen of verder te zetten in het land van herkomst.

Verzoeker beperkt zich voorts tot het invoeren van een schending van het gezinsleven, maar hij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat hij een beschermenswaardig gezinsleven heeft in België. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier.

In zoverre verzoeker met zijn betoog nog lijkt aan te geven dat artikel 8 EVRM een formele motiveringsplicht inhoudt, kan hij niet worden gevolgd.

3.5. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER